

Slovenija izhaja vsaki teden dvakrat, in sicer vsaki torek in petik. Predplačuje se za celo leto v založnici v Ljubljani 7 gold., za pol leta 3 gold. in $\frac{1}{2}$, za ene kvatre 1 gold. in 45 kr. Za celoletno pošiljanje na dom v Ljubljani se odrajuje še $\frac{1}{2}$ gold. Za po pošti pošiljano Slovenijo je celoletno plačilo 8 gold., polletno 4 gold., za ene kvatre 2 gold.

Pogovor o narodu in njega straži.

Narod je zveza ljudi eniga rodu, eniga jezika, ene misli in želje za srečo vsih, ki se ljubijo ko pravi sinovi in hčere ene matere po bratovsko. Samostojno življenje naroda po postavah narave, ki jih vsaki v persih nosi, je lepo, mirno, srečno in nobenemu nasproti. Pač je bil tisti nar bolji čas na svetu, ki je vidil narode v temu stanu sprave, kot prijazne sosedse po zemljinevajeni človeške kervi, prebivati. Ali kar so hudobija in strasti človeškiga serca kraljestvo ljubezni na svetu poderle, so narodi proti narodom sovražniki postali, z orožjem so se jeli klati, v orožju čujti edin proti napadkam drugiga.

V bojih svoje rojake spoznavati, ložeje se zbrati, in znamnje svoje moči imeti, je sleherni narod kako podoba si zvolil, ktero so po tem nosili na banderih, škitih, oblekah itd. in tako so imeli narodne znamnja, narodne barve, ki jih drugi nositi ni smel, kakor kateri je domačiga rodu bil. Še dan današnji je tako. Narodi imajo svojo brambo, imajo tudi svoje barve. Nova reč pak je le razločik narodne brambe v dva velika kardela, v vojašnjo (soldašnjo) in narodno ali narodovo stražo. Vsaki rojak mora svojo domovino braniti, ali ne more je vsaki po enako braniti. Eni morajo doma biti, de sebe in svoj rod žive z delam in trudam, de narodu notrajne moči perdobivajo, in množe njegove zaklade duhovskih kreposti, verlih ljudi, in potrebniha blaga. Le ti nas proti vunajnemu sovražniku niso vstanu stopiti na mejah ali zvunej mej domovine, ampak v orožju so pripravljeni, ako bi vtegnil do notrajnih krajev dežele pridreti, ga kervavo sprejeti. Imenujejo se narodni stražniki za to, ki imajo stražo naroda doma zvesto oskerbeti. Proti sovražnikom vun z domačiga kraja pošlje narod svoje vojnike, ki imajo, — vsaki za ene leta — samo ta namen z oboroženim nasprotnikom v brambo dežele, kjer koli bodi, se vojskovati, za notrajni prid domovine pa v tem času jim ni treba skerbeti. Oni dobivajo živež z rok naroda. Treba jih pa je zlo, za to de v golim poklicu vojašnje, se vsih, za premago sovražnika znajdenih umnost dobro nauče, in so vselej pripravljeni z njimi domovino oteti.

Oba plemena narodne brambe imamo zdaj tudi mi. Cesar nam je zraven vojsakov tudi dovoljil narodno stražo, ki je pred pod starim vladarstvom nismo smeli vstanoviti. Za to pa nismo smeli, ki se je stara slaba vlada oboroženiga naroda bala, kteriga je zatirala, in kateri bi jo bil ovreči utegniti, ako bi bil moč imel. Zdaj je trinoštvo pobegnilo, ali še ima svoje prijatle po deželi. Torej je tudi še žalostni namen narodne straže, ako bi kdaj spet zatiravei domovine prevzetni vrat povzdigniti hotli, v notrajni deželi jih z orožjem pokoriti, in tako prid naroda varovati. — Vidi se, ali je, in kako je imenitna narodna straža. Močna po številu je posebno v Ljubljani. Sprejeli so tu v njene verste sploh samo svoje prebivavce mesta, ako bi tudi ptujci bili. Med temi ptujci jih je pa nekeje bogatih in ošabnih, ki so do zdaj dosti prijatljivi, in per ljudjeh nekaj veljave imeli. V nesrečo mesta ti ptujci niso prav spoznali, kaj de je, in kaj ima opraviti narodna straža. Ne vedo, ali nečejo vediti, de je straža za narod, ne pa za tiste namene, ki bi jih oni

za se, ali za svoje vunajne rojake radi dosegli; jim ne dopade, de je naša narodna straža slavlanska, zato ker je narod slavlanski, in de oni so le kot gostje prejeti v straži, ako so po vodbah slavlanskih živeti pri volji. — De bi se jim ne vračovalo vse hudobno, kar so raztrosili po straži! Dražili so in dražili, dokler jim na zadnje clo na misel pride, slavlansko znamnje naše straže nam vzeti. Kdo bi to verjel, ako bi ne vidil!

Velikiga, nar večiga, nar slavlanišiga naroda znamnje, barve naroda slavlanskiga belo, modro, rudečo, so nam hotli nadomestovati z barvami revnih krajnskih stanov, katerih zadna ura je bila. Za stražnike je bila sv. maša omenjena na polji, med stražniki so tudi krasni naši akademijški mladenči, ki so se zgovorili tje z slavlanskimi trakovi priti — in to! so njim hotli prepovedati. Od ministra Doblhofa, pravičniga moža, pride razsodba, de so slavlanske barve tudi barve Krajncov; — vunder še bi ptujci naše barve akademikam branili, ako bi tu z pravo slavlansko serčnostjo se jim ne vstavljali. Kaj je to? Ljubljanska straža! ptuji, neslavlanski duh tebe hoče vladati, stražo naroda slovenskiga. Bramba dežele je tvoja čast je tudi znamnje dežele belo, modro, rudeče. Nobedin naj ga ne nosi, ki se proti narodu nesramno pregrešuje, ki ni vredin ne naroda, ne naših barv. Povsod na sveti se zdajavec, ako bi tudi domač bil, kaznuje z tem, de ga nevedniga domovine okličejo, in naroda znamnje mu vzamejo. Ti pa, Ljubljanska straža prederznih ptujcov ošabno obnašanje mirno gledaš? Ne oni naj tebi branijo, ti jim brani slovensko rožico nositi.

J. Bučar.

Slovensko uradništvo.

Domorodnim bravcom podamo tukaj dopis na Mariborsko kresijo od nekiga slovenskega uradnika, katerega ime pa še tačas zamolčati hočemo. Glasi se tako le:

Löblicher k. k. Kreisamt! M. M. ansefretter, Herr Schüller des 1. philosophischen Jahrganges aus ***, befaßt sich in dieser Gegend seit seinem Austritte aus den Studien mit der Verbreitung slavischer Glagschriften, mit der Volksaufklärung (tedaj je podučenje slavlanskega ljudstva pregreha!) und Aufbeziehung gegen die Beamten durch deren Beschimpfung. M. M. hat hier und da bei dem Pöbel (v žilah uradnikov in njihovih podrepih pa mende zlahtna kri teče) Anhang, daher konnte bisher wegen nicht auffallender Gefährlichkeit seiner Person unter den je zigen Umständen gegen ihn ob seiner Umtriebe (sic!) nicht energisch eingeschritten werden. Das hiesige Amtspersonale nebst den (bi moglo biti: nebst dreien, und ergebenen) Gemeinderichtern hat pflichtgemäß (!?) auf M. M. ein obachtames Auge.

Mi takega uradnika ne deržimo ne za Nemca, ne nemškutarja, ampak za golega *neumca*. Slovenci! sodite sami.

Nekoljko še od naših uradnikov napomenuti hočem. — Broj domorodcov je med njimi silno majhen, ostali pa so nemškutarji ali mlačniki. Slovenski pisati (morde tudi brati) ne znajo, slovnice se nigdar niso učili, na svoj narod doslej pomislili niso — pa še zdaj za nič ne skerbijo. Slovenske slovnice ali nimajo, alj pa jo moli glodajo, slovenskih časopisov (katerih nam, hvala Bogu! ne manjka) ne prebirajo, marveč so, ako neso goreči nemškutarji,

v nekem nerazumljivem dremanju, in ne vemo, kako mislijo zanaprej živeti, kadar bode ustava, doslej za nas sicer samo na papirju, v življenje vpeljana. — Alj še se zmiraj na Frankobrod ozirate? — (Tak na tihem mi bode vendar le obstali, da še se vam o njemu senja; njegov sklep pa od 31. vel. travna bote pa že *na se*, ne na Slavjane merili). Alj pa se zanašate na toljkokrat že skušano poterpežljivost krotkih Slovincov? Bojim se, da vas, kukavice! oboje ne vkani. Samo malko še počakajte, in zagodli vam jo bomo (ako svojega poboljšanja v djanju se skazete), da še de vam dolgo v ušesah donela. — Kadar jim pravimo, da bi saj začeli slovensko dopisovati, se zmiraj izgovarjajo, da še nimamo predstavljenih postav. Alj jaz vprašam, jeli je tega treba, kadar vi koga v pisarnico pozovete, kadar ljudem pišete, kdaj da si naj po apno pridejo..., kar še je vse nemško, tak da si ljudje k učitelju morajo razjasnenje prosit hoditi? Le odkritoserčno rečite: Formularov nam manjka za slovenske dopise in dopisčke, sami pa si jih ne znamo spisati; nezakrivene nevednosti vam nihče ne bode zameril, tode treba je, da se zdaj trudite, ako ravno se čelo poti.

Pol leta je že minulo, odkar imamo obetano ustavo, alj uradniki so se nam Slovincem naj bolj vstavljali, — mislim, da smo zadosti dolgo na njihovo poboljšanje čakali; treba je tedaj, da čeverstej postopamo, ako nečemo po rakovej poti. Prosimo tedaj rodoljube iz vsih krajev, naj nam blagovoljno vse protustavne čine naših uradnikov resnično ino *brez strahu* razglasijo, ako hočemo preprečiti, da nam prihodne cesarske sodbe ne bode hirale.

Javnost (očitnost) je po mojem mnenju za take razvade naj boljši lek.

Iz Štajerskiga.

Dobrorad.

Slovenski jezik in pisarnice.

(Konec.)

Kaj bodo pa uradniki počeli, kateri so v slovenskih krajih postavljeni in slovensčine ne znajo? — Takih bi še po Meternihovih postavah biti ne smelo, ker je bilo že vsigdar ukazano, da morajo uradniki na Slovenskim slovensko znati; sadaj jih pa še manje biti sme. Slovensčine neznajoči uradniki bodo po svojej nemškej „Bescheidenheit“ prostovoljno se svojih služeb odrekli, v katerih svoje dolžnosti dopolnovati ne morejo in ne znajo. Samo na svedočbe (Zeugniss), da slovensko znajo, mi nič ne gledamo, in gledati ne moremo. Slovincino morejo imeti popolnoma v glavi, ne pa, kakor je dosihmal pogosto bile, samo po svedočbi v džepu. Kdor hoče v slovenskih častih slovenskega kruha jesti, mora slovensko znati; kdor javno službo prevzame, mora biti sposoben njene dolžnosti dopolnovati. Kaj bi rekli Nemci, ako bi jim mi postavljali uradnike in častnike neznajoče po nemško ne govoriti ne pisati? — Kaj misliš, da bi rekli? — Nič bi ne rekli, temoč spodili bi jih. Kako je nevarno, kak narod s siloj siliti s nemškimi beamtarji, se je jasno pokazalo v Lombardsko-Venatskim kraljestvu. — Mi čakati tudi nikakor ne moremo, da bi se nemški uradniki sadaj še le začeli slovensčine učiti. Naš narod je več ko tisuč (tavžent) let na to čakal, pa tega ni dočakal, in se je tega čakanja lepo naveličal. Nemški uradniki so vedno našo narodnost in

naš jezik le podkapali in zatirali, so se brez očno še hvalili in košatili, da nam vsakega stoletja po celem slovenski mejijedno uro širok kos ponemčijo, in so v svojej gerdej nepravičnosti (oni pravijo to „deutsche Treue und Redlichkeit“) že računali, v koliko letih bodo nas vse ponemčili, kakor so po navadi rekli: ausmerzen. K čemu bi mi nekaj še čakali, da se nemški uradniki slovenščine nauče, ker imamo za vsako javno službo v svojej domovini dosti verlih mož in iskrenih domorodcev.

Tukaj bodo naši protivniki že spet govorili, da mi naše sosede Nemce sovražimo in jih preganjamo. In vendar to ni resnica. Mi samo takih uradnikov pri naših oblastih imeti nočemo, kateri svoje dolžnosti opravljati ne morejo, kateri naš materinski jezik ne razumijo. Da oni ne znajo, kar bi znati imeli, tega mi naravno nismo krivi. Bolje bi sadaj bilo za njih, da bi se bili že davno popred našega jezika lepo ponižnega serca pridno učili, namesto da so ga zametovali in zatirali, bi jim sadaj ne trebalo priti na rešeto. Nemški uradniki, kateri dobro po slovensko uradovati znajo, morejo tudi v svojih službah ostati.

Kaj bomo pa s tverdovratnimi nemškutarji počeli? — Redko kadaj se s njimi prepiramo. K čemu bi mi bob v steno metali? Take neslane ljudi samo tisto uči, kar tvrdo molči. Popred kakor bodo v Slovenii črešnje ocvetele in prizorele, bode nemškutarjem v naših pisarnicah ura odbila in mi jih bomo — tedaj prijateljsko objeli, ker se bodo gotovo poboljšali in se v naj hujši domorodce na vrat na nos spreobrnili. Quis contra torrentem? Mi jim že sadaj zagotovimo popolnoma odpustik (Amnestie).

Kaka bode pa s Nemci in Italijani prebivajočimi v Slovenii? — Slavensko pravilo glasi: Svoboda, jednakost, bratinstvo. Mi se ne poganjamo za svobodo samo našega naroda, kakor tisti frankfurtarski Nemci, kateri vsako pravico (Grundrecht) začnejo s besedami: Jeder Deutsche... kakor bi rekel: Nemcu pravico in svobodo, Slovencu in drugim narodom pa figo: temoč mi svoje pravice in svobodo tudi drugim radovoljno dovolimo. Zato pravimo: Vsaki častnik in uradnik v Slovenii mora popolnoma slovensko znati — in pristavimo: Vsaki slovenski uradnik mora v mestih, tergih, vaseh in krajih, kjer Nemci prebivajo, znati slovenščino tudi nemško, kjer pa Italijani prebivajo, italijansko znati. — Mi samo želimo, da bi naši nemškutarji za svoj narod tako skerbili, kakor za Nemce skerbijo, in da bi Nemci proti nam tako pravično in svobodomiselnost se ravnali, kakor mi proti njim in vsakemu narodu.

Sadaj hočemo početi, slovenščino v pisarnice duhovnih in svetovnih oblasti upeljavati — možko in stanovitno se dela primimo, gotovo bomo svoj plemeniti namen dosegli, našim složnim in verlim domorodcem se nič ne ubrani: Sacrificiis et laboribus dii omnia vendunt; ali kakor slovenska poslovice glasi: Pri Bogu je vse za delo na prodaj.

Misli Poljakov o Slavjanstvu.

Z žalostjo vidi gotovo vsak Slavjan, kako se Polaki merzlo in mlačno, in malo de ne sovravno obnašajo k svojim bratom, drugim Slavjanom; oni se kar ne zmenijo za želje in gibanje Slavjanov; ali jih pa najdemo clo na strani svojih sovražnikov. — Ali vendar ni več povsod taka, tudi Polaki so začeli se spregledavati, de se ne sme človek na ptujca zanašati, de le svoj svojimu dobro želi. De je to tako, podamo tu iz Gazete Povšehne sostavek: „O razmeri med Polaki in drugimi Slavjani“.

Kamor koli oči obrnemo po dalječ razširjenih deželah slavjanskih, povsod vidimo podstavne znamenja, de se življenja moč Slavjanskih narodov predramiti začneja. Dogodbe na Českim, politika českih poslancov na Dunajskim zboru, različne družtva, široko razle-

gajoči se klic Serbov, grozeče postavljenje Hervatov, vse to spričuje, de so moje besede resnične.

Mi Polaki, če prav smo hranili sveti ogen narodnosti v kljub vsem napadam, če prav smo vse moči napeli, de bi veliko, sveto svojo očetnjava rešili, smo vendar vse dobičke na strani pustili, ki bi tudi za našo Polsko deželo gotovo prišli, ako bi v zavezo z drugimi Slavjani stopili in z njimi po eni stezi hodili.

Kateri so vendar vzroki tega? Nekteri so mislili, de se ima tu kako enobarvno Slavjanstvo napraviti, v katerim bi se posamezne narodnosti razšle, so se tedaj vstavljali za to vsemu združenju z Slavjani, de bi Polske svoje ne izdali. Prazna skerb! Nihče še ni vstvaril narodnosti po naprej narejenemu obrisu; nihče, kdor je le nekoliko pazil na gibanje Slavjanov, še zasledil ni, de bi nam od ondod kakšna nevarnost žugala; in slavjanski shod v Pragi (naj očitniši izraz slavjanskih želja in namenov) je za prvo glavno vodilo postavil: vspoznanje in nasprotno varvanje vsch narodnost posameznih slavjanskih plemen.

Še več, ta shod slavjanski je sam spoznal, de Galicia, ko kos Polske dežele zamore le za čas pri predloženi zvezni deržavi Austrie ostati, ker ima Galicia sveti namen, združiti se z drugimi odterganimi udi velikiga polskiga telesa. Silezia, starodavni del Polske, ktero bi si bili mogli z orožjem pridobiti, se zdaj, kar se je zastopila z narodi slavjanskimi, sama dragovoljno oglasi k materi Polski.

To je blažni sad perviga približanja slavjanskih narodov. Pervi shod slavjanski popravi pogršik Kazimira Velkiga. Misel o jedinim skupnim pismenskim jeziku Slavjanov moramo zdaj še med sanje šteti, ako ravno bi tudi to ne škodvalo posamesnim narodnostim. Gerška nekdanja dežela je imela bližji narečja in vendar ni zaterla znamenja posamesnih rodov; prebivavec močvirne Tesalie se je vedno ločil od peleponeskiga gorjana, in vojaški Epirota od gosposkiga Atika; ali Herodota, kadar je svoj zgodopis pri olimpiških igrah prebiral, je vendar cela Gerška dežela razumela; Tirtejove pesme je prepeval vsak gerški vojsak, in Pindara so razumeli v Atenah. O ko bi tudi pri nas koj postala doba, ko bomo v Lvovu ali v Varšavi razveselovali se z Gunduličem in Obradovičem in bodo znali ceniti v Kragujevcu ali v Zagrebu Mickieviča in Krasickiga; ko se bode z Puškinam in Polevojem vnemala slavjanska mladost v Pragi ali v Terstu, in ko bodo Lomnickiga in Kolara brali v Petrogradu ali v Moskvi. Ko bi hitro prišel čas, o katerim bi vsi slavjanski narodi, imajoč proti ptujšini en edini interes, k njegovi obrani pripravljeni bili; v katerim bi iztoki Visle, Odre, Dnepra in Donave, v rokah svobodnih narodov slavjanskih, jim materialno blagovitnost zagotovili. Taka zveza, taka bratovščina, tako družtvo nezatira posamesne narodnosti, in le sebičnik kaj taciga misliti zamore.

Austrijsko Cesarstvo.

Slovenske dežele.

V Ljublani 1. Kozop. Živi Slovenija!! Soparni, čertonosni oblaki protivne hlimbe so se raztegnili, jasno sončice nam je sopet zasvetilo, in očišen feniks se dvigne slovenski orel iz žlindre nemškutarskiga kovarstva proti jasnemu nebu, zmage svoje se veselivši. Dobili smo stare pravice nazaj, in ko nebeške zvezdice se nam barve bela, modra, rudeča nasprot smehljajo, kakor de bi se nam hotle zahvaliti, de smo se tolikanj za-nje potegnili. — Blisk radosti in ponosni občutek vdobljene zmage je v nedeljo vsih vernih Slovincov serca prešinil, ko je dopis dovoljenja bele barve v Ljubljano došel; spoznali smo de imamo še pravične in svobodomiselnosti gospode, kateri ne slušajo praznih zvijač nekdanjih stanov ampak po poti, ktero jim duh časa in svobode zaznamva, krepko naprej stopajo, če se jim prav nekterekrat

kaka žival iz plemena „kitarjev“ pred noge zavali in jih v njenim hodu vstaviti skuša! Torej živi svobodomiselnosti minister Doblhoff! Živi jaki gosp. Ambrož! — Zvečer se pa občno veselje o modrim razsodku čez narodne barve očitno pokaže; veličansko morje svetlobe se po Ljubljanskih ulicah giblje; nadušeni akademikarji in narodni stražniki vsi z belo-modro-rudečimi trakovi so nesli baklje, vesele slavice pevaje; spredej nese narodni stražnik slavjansko bandero, na obeh straneh akademikarji z golimi sabljami, in v sredi muzika narodne straže veselo doni; nebrojna množica ljudi iz vsih stanov veličanski obhod spremlja; nadušeni „živio“ se razlegajo neprenehama v daljnim okrogu. — Pridemo pred hišo ljubljeniga velitelja narodne straže, g. Baumgartnerja; k oknu pride, in z narodnim slavjanskim banderam v roci, pozdravi ginjeniga serca in krepkiga glasu nebrojno množico; al komaj ta slavjansko bandero vgleđa, ko tisučerni krik veselja zažene; muzika začne narodno pesem gosti, s ktero se kmalo cele množice glasovi združijo: serce vsaciga Slovence v živim ognju gori, v živim ognju nadušene ljubezni do Austrie, do slavjanske Austrie. Ko hrup malo potihne, čuj! soglasje slavjanske davorie zadoni v ušesu „Živi, živi duh slavjanski!“ in se veličansko razlega v jasne višave. In zopet se zaslišijo „živio“ ljubljenimu g. Baumgartnerju, g. Ambrožu, Dr. Bleiweisu, Jelačiču itd. naprej stopamo, dokler pridemo na veliki terg. Zdaj začneja vsakimu Slovincu silniši ljubezni in nadušenja polno serce biti, — pridemo pred staniše našiga ljubljenika gosp. Dr. Bleiweisa; lučice gore na visokih oknih, slavjanska zastava se mogočno viha v razsvitljeno noč. Kaj bom popisaval veselje in nadušenje šumeče množice, kaj tisučerne glasove pozdravljenja iz slavjanskih ust, kaj sladkost pesmi v nebo kipevših? Občutiti le zamore, kdor je zraven bil! Večno bodo donele Slovincam besede, ktere je g. Dr. Bleiweis iz okna množici govoril: „Bratje! zadobili smo sopet naše stare pravice; zadobili smo jih v kljub vsim peklenkim napadam nemškutarjev; sopet se svetijo naše narodne barve pred Slovenijo kakor beli dan! Bratje! Dokler le ena kapljica slovenske kervi v naših slovenskih žilah teče, se ne ločimo več od tih znamenj naše slovenske narodnosti! Bog živi cesarja miliga! Bog živi Slavjanstvo!“ „Slavjani hočemo biti in ostati,“ se oglasi iskreni Slovinc g. Bučar, „Slavjani od nog do glave, Slavjani v mislih in v djanji. Slavjanska je narodna straža Ljubljanska! stražniki, pri živim Bogu vas zarotim, povejte, ali ste mojih misel?“ In stoterno se zasliši: „De, Slavjani čmo biti in vmreti!“ — Narodni stražniki! Ljubljeni bratje! Spomnite se večkrat na to, kar ste obljubili! Ne dajte se za nos voditi dvojci pritepenih Nemcov in sebičnih nemškutarjev! Bodite si svesti, kaj ste? V bran naroda ste postavljeni! Naš narod je slavjanski, in ne bo nemški postal, če vsi nemškutarji od črniga žolča popokajo! Bratje! Bog živi ljubljenika našiga, slavniga borivca za Slovenijo Dr. Bleiweisa! Vse za Austrio, vse za Slavjanstvo!

Jeriša.

Od slovenske Drave. V Marburgi, ki v sredi slovenske dežele leži, kteriga so stanovavci večidel Slovinci in slovensko snajo, se ravno blagoslovljenje bandera narodne straže svečano obhaja. Od poslopja mestne gosposke se viha več bander vsakterih barv — samo te jasniga neba — slovenske ni zagladati, zastonj bi jo iskal. — Vendar ne gre to okolišino mlačnosti Marborskih domorodcev, marveč njih hvale vredni zmernosti pripisati — oni dobro sprevidijo, de se tudi brez teh zvunajnih znamenj veliki prihodnosti približujemo, pred ktero se Germanec že zdaj od znotraj stresa. Vendar se je tudi v Marburgu še mesca Sušca poskusilo, narodnimu banderu pristojno mesto pridobiti; verli mestnjan, kupec g. H. je namreč derznil bil, z le tem svoje rodoljubje skazati; ali kaj se je zgodilo. Po naklepi nekte-

rih prenapetih Nemcov, ki pa zraven vedno od enakosti, in bratovske ljubezni i. t. d. kvassijo, so se natepli vlačugarji zoper njega. — Pozneje so sneli tudi nemško bandero iz turna, zato, ker so študenti slavjansko postaviti mislili. Lepa enakost pravic! Zastran slovenskiga narodniga čuta bi se smele zdaj na Marburg in druge slovenske mesta obrniti besede svetiga pisma: Ko se je približeval in na mesto pogledal, se je čez-nj zjokal rekoč: „O de bi vunder spoznalo, in sicer na ta svoj dan, kar ti je v mir! zdaj pa je skrito pred tvojimi očmi.“ Luk. 19. 41, 43. Kaj takiga se je še v Lotmergu pripetilo. Nemškutarski stanovavei imenovaniga terga so bili rodoljubni slovenski mladosti (glej list 19. Slovenije) krivico in sramoto storili, ktero so kmetje popravili hotli. Kakor se pravi, jih je šlo okoli 1000 z velikim slavjanskim banderam v Lotmerg (Luttenberg), so prejeli ostrašene mestnjane z besedami: Ali bote vi tako naši mladosti zadevali? ino so terjali, po tem, ko so mestnjani očitno za odpusenje prosili in se smešno s tem izgovorili, de so blizo Ogerske dežele, od g. dehanta ključa turna. Ker jim ti niso izročeni bili, so priderli sami vrata, so raztergali nemško bandero v male kose, in so jih razmetali na vse kraje, ter so na njega mesto posadili z velikim veseljem in kričaje: Živili vsi Slovenci, slavjansko zastavo. — In zažugali so kervavo maševanje in zarotivši se, ako se kdo njihuga bandera dotakne, rekoč: V prah ino pepel razveržemo terg. Druziga nereda pa ni bilo. Ravno tisti dan je bilo na enaki način tudi mesto Ormuž (Friedau) slavizirano. Tukej posebno prigovor velja: Kjerkoli se le dva Nemca vsedeta, sta že ona gospodarja — Slavjan naj bi se priklanjal.

Pripoveduje se, de bodo takšni rodoljubi tudi Optuj in Marborg k pameti pripravili — v slavjanske mesto spreobrnili.

(Tako piše Slav. Allg. Zeitung.)

Hervaska in slavonska dežela.

Letinjsko-murski most 29. Kim. Vasi Bečehelj, Šarmaž in Kiš Kaniža so vstale na noge, našuntane od svoje gospode, brez de bi pomislile na nasledke, ki jih čakajo, zakaj naša truma, pod vodstvom podpolkovnika grofa Nužana in pooblastenca g. Šplajta je že prišla v tiste kraje. Škodo, ki so ti zasleplenci združeni z razbojniki od zaladske gosposke iz ječ izpušeni, našim transportam storili je velika. Žito, moko, obleko so odvzeli slabimu sprevodu, med tem ko se je od obeh strani streljalo; in ko so od madžarske strani cepali ko snopje. Od nas, (gjurgevaškiga regimenta) manjka 5 junakov, za ktere se še zdaj ne ve, kam so.

Naši Serezani so tako razkačeni na Madžare in njih gospodo, de jih komej od kervoprelitja zadržovati zamoremo. Ko bi vidili, kako Madžare hervaski jezik uče, vsak bi se smejati mogel. Tudi madžarski velikaši že znajo hervasko! — (Nov. h. sl. d.)

Česka dežela.

Vesela novica za študente! „Slovanska Lipa“ družstvo v Pragi je izvolila te dni poseben odbor, de pomočke znajde, kako bi se študenti iz drugih slavjanskih dežel, ki bi teli na pražkim vseučilišu študirati, narložje v Pragi preživeti zamogli. Siromašnim učencam misli Slovanska Lipa stan in hrano zastonj priskrbeti. — Nar več bodo zdaj gotovo k slavjanski vzajemnosti pripomogle učeliša, med kterimi je Pražko vseučiliše v Austrii gotovo narpervo. — Odbor pražkih študentov, ki se marljivo poganja za potrebne priprave v šolstvu, je izročil ministerstvu prošnjo, de bi pražkimu vseučilišu zadobilo gg. Klácela, Čelakovskiga in Purkinja, od kterih je prvi imeniten filosof, drugi znan filolog, Purkinje pa velik fiziolog, kteriga Nemci sami imenujejo kralja naravoslovcev, in vsi ti bi mogli učiti v českim jeziku.

(Nov. h. sl. d.)

Kakor deželno česko poglavarstvo na znanje da, je ministerstvo očitniga omikanja za prihodno leto samo vказalo, de se ima na latinskih šolah česki jezik učiti, in zraven tudi še vera, prirodopis, zgodovina in zemljopis v českim jeziku razlagati; pri drugih predmetih pa ostane pri starim.

V Pragi 28. K. Kakor se kaže, še ne bode konec prepira zastran českiga velenja; zakaj v šestim bataljonu narodne straže so zvoljili oficirji nemški komando, temu pa se zoper stavijo česki gardisti; boj bo hud, ker si stoje 3 kompanije proti 3. Ako česke zmagaajo, bodo sami konjiki nemško velenje imeli; cela druga narodna straža pa česko po kompanijah in skupej.

V Pragi 29. K. Včeraj na dan svetiga Vaclava (Venceslava) deželniga patrona se je imelo, kakor so raznašali okoli, zopet nekaj strašniga zgoditi, ali vendar je minul brez narmanjšiga nemira in šundra. (Pražk. nov.)

Odsek umetelni Slovanske lipe v Pragi da na znanje, de bodo do 10. Kosoperska na svitlo prišli obrazi (podobe) za zimsko obleko slavjansko, ki bode, kolikor je mogoče, zvest, in pa sedajnimu času primeren. —

Moravia in Silesia.

Iz Berna. Sočutje za Hervate in sploh za Jugoslavjane, ki se proti Madžarski prevzetnosti vojskujejo je na Moravskim čez in čez, in se je z besedo in djanjem pokazalo. Na zboru moravskim se je storil predlog, de bi se dunajski zbor prosil, se za mir in zadovoljenje Jugoslavjanov potegniti. Kakor na Českim, se tudi med nami zbirajo prineski na podporo Slavjanov, kteri, če so prav majhni, vendar spričujejo, de se tudi na Moravskim slavjanska idea vzdiguje in razširja.

Tukajšni zbor, ki obstoji večidel iz poslancov iz mest in kmečkih občin, je poderl v seji 19. Kimovca plemstvo (žlahtnijo) z njegovimi posebnimi pravicami, in je sklenil, de naj se koj na državne stroške razun nemških tudi novine česke izdajajo z službenim listam in oglasiteljem. To bode dobra šola za Slavjansko ljudstvo na Moravskim, ktero je v političkim in tudi drugim obziru zlo zapušeno. Govori se, de bode vredništvo prevzel profesor Klácel. Upamo, de bomo s temi novinami in pa z vpeljanjem českiga jezika v šolo, h komur se že priprave delajo, koj to dosegli, čigar se do zdaj pod težkim jarmom poprijeti mogli nismo. (Slav. jug.)

Ogerska dežela.

Slovakam ni šlo po sreči. Po prijateljskim dopisu iz Dunaja zvemo, de je Hodža tam in de je žalostne novice prinesil. Cesarica vojašnja je v naše streljala. Večerni list poda naslednji natančni popis: V dveh manjših mestih so bili Slovaki vžugali vojašnjo, in madžarsko narodno stražo, na tretjim pak so bili do celiga razkropljeni, 200 njih je ali pobitih, ali ranjenih, med poslednjimi je tudi Fryč. Poglavitni vzrok te žalostne dogodbe je, de so kmetje narpored bežati jeli in dobrovoljce v ognji pustili. Narodni odbor (svetovavstvo) je razpušen. Štur, Hurban in Hodža so rešeni.

Minister Batjani je zavoljo „vpada panslavistov“ na gornim Ogerskim zavkazal: 1) De bi se pri vsaki gosposki sostavila nagla sodba iz takih rodoljubov, kteri si upajo postaviti nad puntarji brez vsmilenja izpolniti. 2) Velki župani in uradniki naj poskerbijo, de bi se vjeti puntarji pred tako sodbo postavili in 3) vsakterimu, kdor bi eniga takiga šuntarja in dražnika vjel, se obeča razun hvalečnosti domovine še 50 gold. sr. (Narod. nov.)

Iz serbskiga bojiša v Banatu. Dne 21. Kimovca je bila zopet huda bitva pri Šentomaških terdnjavah (Serbobran) med Madžari in Serbi, ktera je od štirih zjutri do treh popoldne terpela in z tem končala, de so Madžari se vmakniti mogli. Madžari so imeli 15,000 pešcov, 4000 konjikov in 6 baterij topov (36

topov). (Beograd. Nov.) Po dunajskih novicah pa je bilo 50,000 Madžarov z 70 štukmi. Sam bojni minister Mešaros je bil vojskovod, ki si je komaj življenje otel. Serbli so 16 štukov dobili in Madžare notar do Hegies in Kolas zagnali; Ogri so zgubili 3500, med njimi barona Crezy.

Erdeljska vojniška granica se je ravnala po izgledu Hervasko-slavonske krajine in se je odtergala od Madžarov.

To spričujejo želje in tirjanja 2. Valaškiga regimenta prijete v Naszodu, štabskim mestu. Taiste so: 1) Mi ne spoznamo madž. ministerstva in prosimo sl. regim. komando, de od njega ne prejema nikakoršne zapovedi, in že prijetih ne izpolne, in to zato: a) Ker se je ministerstvo derznilo poslanike poslati v Paris kakor tudi v Frankfurt, kakor de bi bila souverenska oblast. b) Ker je izreklo, de ako vojska vstane med Austrio in Nemci, Austria se ogerske pomoči nadjati ne sme. c) Ker hoče zvonajne poslanike v Budimpešti prijemati. d) Ker ni pomagalo Austrii v Italii, marveč je domu klicalo tiste vojsake madžarske, ki so že tam bili, in je tako pomagalo sovražniku cele deržave. To izdajstvo mi, kakor udani avstrijski monarhi, od sebe odbijamo in se mu z vso močjo zoperstavljamo. e) Madž. ministerstvo je pozabilo na tisto glavno vodilo, ktero je samo vzdignilo, svobode, enakosti in bratinstva, ker je drugim na Ogerskim in pridruženih deželah prebivajočim nemadžarskim narodom sililo madžarski jezik v cerkev in v učilnice: clo ogerski armadi je hotel ta jezik vriniti, brez pomisliti, de se s tim edinstvo podere. f) V Erdelji se vsako nedolžno očitjanje rumunske narodnosti kaznuje in s naglo sodbo zatira, če prav Rumuni le enokopravnost svoje narodnosti zavarovati hočejo. Temu je dokaz, ker se valaški može lovijo: in nepreslišani in izpraševani v ječe mečejo puntarjam enako, in Madžarski časopisi brez vsake vere in mere lažejo na narod naš, kakor se jim sljubi. S eno besedo: Rumuni čemijo pod veliko madžarsko grozovlado, 2) Madžari so na zboru na siloviti način razglasili, de so Erdelj z Ogerskim zedinili, desiravno je proti temu protestiral narod rumunski, ki je v Erdelju nar večiga števila. Erdeljski Saksonci in še večina erdeljskih Madžarov niso se temu podali in vzrok, de se niso očitno zoper to zedinjenje vperli, je, ker so se bali terorizma ministerske stranke. Mi tedaj proti takimu združenju svečano protestiramo in prosimo, de se berž ko berž oporeče (prekliče) in v enakim številu iz Madžarov, Sikulov, Saksoncov in Rumunov začasna vlada napravi, de se zbor razpiše v kako nemadžarsko mesto, de vlada postavi razmero (Verhältniss), po kteri bode vsak narod poslance si izbiral. 3) Madž. ministerstva svijači so zaderžale, de ni odbrana deputacia (10. Velk. Serp.) k Cesarju šla. 4) Iz gotoviga izvira imamo, de je naš 1. bataljon, ki je na Ogersko šel, po zapovedi madžarskiga ministerstva pod sodbo djan, ker ni hotel se bojevati z ilrsko, Cesarju nepremakljivo vdano in zvesto granico. Zato prosijo, de naj se avstrijskimu ministerstvu podverže in naj ga taisto sodi in odsodi. 5) De svojo zvestobo da vladajoče hiše izpričajo, prosijo, de se drugi bataljon skupej s prvim vzdigne na brambo celotine avstrijskiga cesarstva. 6) Prosijo Njegovo Veličanstvo, de se jim zopet da njihovo pravo ime „Romanškiga regimenta.“ (Nov. herv. slav. d.)

Peštanske nemške novice pišejo: 30. dan Kimovca. De so se Hervati in Madžari že dvakrat 29. in 30. dan K. vdarili, in de so Madžari premagali in Jelačićovo armado nazaj zagnali notar za Stolni Beligrad; zraven pa ravno tisti časopis pristavi: de je madžarska armada zopet od jezera pri Velenče nazaj proti Pešti se vmaknila, in de je le 4 mil od tega mesta oddaljena in de je major Ivanka vjet. Tako si vse te novice nasproti stoje.

V „Gratzer Zeitung“ se pa bere: Gradec 3. Kozoperska. Ravno je prinesel vojaški oskerbnik (Militairagent) naslednjo novico: Jelačić je v Budimu. Pešta in puntarske okolice so v obsedo in pod vojaško postavo djane; ta razglas je podpisan od generala Retseya, ki je za bojniga (?) ministra izbran.

Nepolitiški del.

Milli dični svoji predin gre na vojsko.

Nič ne jokaj ljuba duša,
De na vojsko moram iti,
De se v roko dá mi puša,
Treba to te ni žaliti.

Cara svitliga so želje,
In želi to domovina,
Te pa želje so veselje
Domovine pravga sina.

Dom grem branit, očetnjavo,
Vojskovat se grem za Cara,
Za Slavjanov vernih slavo,
Ki se nikadar ne stara.

Idem skazat se junaka,
Skazat idem se Slavjana,
In Slovenskiga vojaka,
Cigar desna ni zaspana.

Puško imel bom v desnici,
V srcu vero ino tebe,
Branil bodem u resnici
Cara, dom, tebe in sebe.

V roci puško, v srcu vero,
In tebe deklino blažno,
Upam zmagati vsaktero
Neprijatla mnenje vražno.

Solzo vsuši si v očesu,
Joka nehaj, dična moja!
Desno roko daj k slovesu
Predin idem v kraje boja.

Bodi zmir mi serce tvoje
Zvesto, ko dozdej je bilo,
Kot je verno zdaj ti moje
In se zmir bo ohranilo.

Ko pa vernem iz vojske se,
Zvesto najdem te deklico,
Kar ne dvomim in kar vé se,
Vzamem uvek te ženico.

Venčala bo mene slava,
Tebe Krajnska pa zvestoba,
Sreča klila nama prava,
Bode tu in unkraj groba.

Če pa padem smertne rane,
To te naj nikar ne žali,
To težko ti naj ne stane,
To življenje ti ne kali.

Vedi, padel sim za slavo,
Smerti vmerel sim junaka,
Vmerel sim za očetnjavo.
Znaj, de smert je slavna taka.

Znaj pa tudi, de plačilo
Smerti té ne zaostane;
De se stokrat mi vernilo
Bo za domovinstva rane.

Unkraj groba pokazala
Ti zvestoba bo se moja,
Bog daj, čista de ostala
Tak zvestost bi tudi tvoja.

Ná k slovesu desno moja!
Ura biti čuj posledno!
Še podaj mi roko tvojo,
Zdrava bodi, zvesta vedno.

M. Valjavec.

Popotvanje v kóstanjevski samostan.

Iz mladiga je bilo moje veselje, po visocih hribih stoječe razvaline gradov, in gozdih in samotah raztresene ostanke starih cerkv in samostanov, obiskovati; nekaj že zavolj starinstev (starežitnosti), nekaj pa tudi, ker človek na taci krajih, v čase nekdanje pobožnosti in slave zamaknen, reve in stiske življenja saj nekoliko pozabi. Na enakim obhodu pridem pred kakimi 4 leti v dolensko Kostanjevico, ter sklenem ondotni samostan, do leta 1782 prebivališče cisterciencarjev, zdaj pa sedež c. k. kamr. oskerbnitstva in komisije, obiskati. Stopivši v gostivnico pred mestam poprosim gosposko kerčmarico, mi človeka priskerbeti, kateri bi me v bližnji samostan spremil. To slišati stopi velik star mož pred me, in se mi ponudi v spremovavca. Lepa slovenčina ga je razodevala rojeniga Kostanjevčana, zgerbičen obraz, plešasto teme, in sivi lasje pa so na znanje dajali, de je že več kakor 70 zim nad njegovo glavo memo vihtelo; sam mi je pozneje povedal, de je kot deček še mni-

ham služil. Po navadnih vprašanjih: Kdo? odkod? kam? počmu? koliko? — odrineva v namenjeni kraj. Po gladki stranski cesti, ki derži v pol četvert ure od mesta oddaljeni samostan, počasi gredé, mi je jel moj spremovavec veliko pripovedovati od nekdanje lepote samostana, opatove mogočnosti, in bogastva, pobožnosti in dobrotljivosti mnhov; pravil mi je tudi, kako ti je bila miza za popotnike in ptujce vedno pogrnjena, kako so kmetje, ko je ura enajst odbila, z bližnjih hribov in goric po leti v samostan derli, de bi človek mislil, de gredo na Turka, ako bi ne vidil žlic v njihovih rokah, kjer so zapstojni obedovali, in še druge marnje; kar prideva na gričik, s kteriga se samostan z vso svojo okolico zagleda.

Osorno, kot velikan iz poprejšnih vekov, stoji sred močirja v tihi samotni dolini samostanske zidovje, ovenčano od nogradov, za kterimi Gorjanci svoje temne verhove proti nebu molé; potok Oberh pa se vije kot srebren trak, okoli samostana po dolini, in izliva svoje vode v Studeno, ta pa pri Kostanjevici v Kerko. Ta prijazni pogled me navda, sam ne vem zakaj, z tiho otožnostjo; v se zamišljen in v tla gledajoč grem zraven mojiga tovarša, ki čedalje bolj zgovoren prihaja, naprej, dokler me neki terd glas: Was wollen sie? Der Herr Verwalter und Controllor sind nicht zu Hause, iz mojih sanj ne prebudi in opomni, de se že znajdem pred c. k. kamr. grajsino. Lepo rejen, na eno nogo šepast mož stoji pred menoj; palica v roki in kapa z posreberjeno čibulico mi daste soditi; de mora to kaki predstojnik ječarstva biti. Brez de bi mu na priljudno vprašanje odgovor dal, se ga ognem, ter šinem memo njega smehomaskoz vrata na dvoriše. Tu postojim in merim z očmi to v resnici čuda lepo zidanje. Bernard koroško-krajnski vojvoda je v prvi polovici XIII. stoletja redovnikom s. Bernarda to mesto v last prepustil, postavil pohoštvo in sozidal cerkev, v kateri tudi z svojo ženo Guto pokopan počiva. Po smerti svojiga vtemljiveca (1256), kateri edini izmed vsih krajnskih vojvodov v naši zemlji shranjen leži, so scasama mnihi te močirne, nezdrave in z prestaro hosto preprežene kraje v rodovitne polja in ngrade spreobrnili, z novimi žitnimi semeni obsejali, z zlahtnim tersjem in sadjem obsadili, in tako pričelniki boljšiga kmetovanja v celi okolici postali.

Kostanjevskih mnhov posestva so bile raztresene po Dolenskim, Gorenkim in Štajerskim; njihovi opati pa so, z škofovo kapo in palico okinčeni, sedeli v zboru krajnskih deželjnih stanov. Zatorej zavzemajo ti mnihi važno mesto v naši zgodovini, dokler jih mogočna Josepova beseda ne odpravi. Sedanje samostansko zidanje, široka četverovoglina, ni Bernardovo delo, ampak, kakor se ti na zidu kaže, raznih poznejših časov; vzhodna stran še izdelana ni. Željan grob ali napis viteški-ga Bernarda in bogaboječé Gute viditi, se splazim z mojem tovaršem skoz na pol poderto zakristijo v samostansko cerkev. Ta cerkev izzidana v podobi križa, z svojimi visokimi oboki in strahopolnim mrakom je pač pripravna sveto pobožnost buditi, ali tačas je zapušena; kamnitni tlak je izkopen, altarji so odnešeni; zvonovi poprodani in imenitne orgle se na Raki glasé, samo gole od mokrote zelene stene še nadkrivajo kot vnebokipeči mauzoleum kosti našiga vojvoda in družih slovečih ljudi. Do člena globoki prah in perst po cerkvi, smodiša prešičev, množto pobite steklovine in kurjiga perja, raztergana in odperta raka (Gruft), iz ktere bele mrtvaške glave lukajo in pešico persti prosijo i. t. d., storé, de se človek nekakih neprijetnih in zopernih občutkov še dolgo potim znebiti nemore. Vošiti bi si bilo, de bi se ta veličastna cerkev svojimu poprejšnemu namenu spet povernila, ker je kostanjevska farna cerkev za množico svojih obiskovavcov pretésna, in se na ta kraj tako slaven spomin iz preteklih časov veže. Od zgodovinskih spominkov mrtvaških kame-nov, kateri so v lepi dolgi verstli ob zidu cerkve nekaj stali, in so v svojih napisih ob kratkim celo samostanovo zgodovino obsegali, ni nič več viditi, le mesta, s kterih so bili sneti; se na zidu še poznajo. Vprašam tedej spremovavca, kam de so ti napisi prešli? Pri-prosto mi odgovori: Aha! vi mislite tiste ve-like z čudnimi čerkami načerkane ploše, kterih nihče brati ni znal; *) tistih ni več. Pred

*) Bili so ti napisi z gotškim v srednjim veku navadnimi čerkami pa tudi z latinskimi za-znamovani.

dvema ali tremi leti so še večdel vse stale naša gosposka pa jih je dala odrušiti in v mnoge reči, kakor: v mize, keglisa, stavnje in druge poprovila porabiti. —

Ostro ga pogledam, željno pričakovaje, de bi svoje besede preklical ali mirno obličje si-viga starčika mi kaže, de resnico govori, česar sim se kmalo tudi sam prepričal. Tako je sa-mostanska zgodovina, v marmor za večne čase vrisana, po neskerbi nekterih ljudi svoje vni-čenje zadobila. — Mislil sim si: Lej! naši domorodci si toliko prizadevajo, popotvajo, berbajo po zemlji, stopajo v zgodovinske družbe in prinasajo radi velike darove na žertvenik (altar) domovine, de bi se le mogla naša zgo-dovina bolj razjasniti; in tukej nam je neka-košna ptuja ljud nardražejše in svetejše sta-rinstva spominke naših vladarjev, za ktere smo mi Slovenci z dušo in sercam vneti, v prah zdrobila, in sicer v XIX. stoletju, o kterim bi se kaj taciga še slišati ne smelo!

Živo prepričan od minljivosti in neobsto-ječnosti vsih tudi naj tersih in močnejših stvari pod solncem hitim to mesto razdjanja zapu-stiti, in že sim bil zunaj na cesti, ko me moj starček povabi opatov zdaj oskerbnikov vert, ktere tik ceste leži, pogledati.

Komej odprem vrata in se z eno nogo vanj prestopim, kar vidim, de stojim na mert-vaškim, v dve polovici razkranim spominku nekiga opata. De bi se njezne nožice pre-zlahčne gospe v jutrejni rosici ne omočile, je moral nekdanji opat iz cerkve lesim popotvati in se v podnožje osabnih nog vleči! Obéji sovražnik kersanskiga imena, Turk, je nekaj hiše in cerkve plenil in požigal, vunder golo zidovje je za njem še ostalo; ali pred divja-čino nekterih peresnih viteзов v naši izobra-ženi dobi, še ni nemo kamnje varno.

Sat vidi! — stisnem tedej mojemu Men-torju darilo v roko, se poslovim in odidem v Kostanjevico. — Iz —

S m e s.

Že čez 1200 gold. je nabralo slovensko društvo v Ljubljani od domorodcov mnogih slovenskih krajev za brate Horvate. Pervie nabranih 500 goldinarjev smo poslali 13. Kimovca v Zagreb — drugi del pa pretečeno saboto. Prejem prve nabere je v Zagreb-skih Novinah s temi besedami oznanjen:

„Na skazano to ljubezin pošljemo milim slovenskim bratom v imenu g. našiga Bana in cele domovine iskreno in serčno zahvalo.“

* Grundrechti (izvirne pravice), ktere je Frankobrodski zbor izdelal, se začnejo vsi z besedo: Jeder Deutsche; načert pa, ki je našimu deržavnimu zboru izročen v posvetovanje začne z besedo: Alle Menschen (Vsi ljudje); k naši deržavi zamorejo sploh ljudje pristopiti; v frankobrodsko pa sami Nemci. —

Slovenske pesmi.

„Iz zbirke slovenskih pesem, pod na-slovam Slovenska gerlica“, izdavana od slovenskiga društva v Ljubljani, sta ravno prva dva že davnej pričakova zvezka na svitlo prišla, in se dobista, zvezek po 15 kr., v pisarnici slovenskiga društva in pri gosp. J. Blazniku na prodaj.

Pervi zvezek obseže 11, drugi 10 v Ljub-ljanskim gledišu petih pesem; besede in note za petje in glasovir (klavir) so v prav ličnim tisku: zato bosta ta dva zvezka vsim in prijaticam domačiga petja gotovo zlo do-padla.

Ob enim so častiti udje slovenskiga dru-štva naprošeni, de bi po zvezka, ktera jim brez plačila gresta, v pisarnico slovenskiga društva priti ali pa poročiti blagovolili, po kakošni poti bi se jim poslali mogla.

V Ljubljani 26. Kimovca 1818.

Od slovenskiga društva.

Žitni kup.	V Ljubljani		V Krajnji	
	30. Kimovca.		2. Kozoperka.	
	gold.	kr.	gold.	kr.
Srednja cena 1 mernik.				
Pšenice domače	2	19	2	20
» bannaške	2	25	2	40
Turšice	—	—	1	30
Sorčice	—	—	1	48
Rézi	1	32	1	30
Ječmena	—	—	1	20
Prosa	1	22	1	20
Ajde	1	30	1	24
Ovsa	—	45	—	45